

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Falgàs, 13. 17005. Girona

De set en set

Anna Carreras Aubets

Estem cansats

“T othom va cansat i està rar”, llegia l'altre dia en un tuit. Alguns il·luminats ho atribueixen al cony de mercuri retrògrad

o als efectes secundaris de les vacunes, però la veritat és que darrerament abunda la pena que va per la vida de mala gaita, sense gota de paciència, com si els acabés d'atropellar un tràiler o participessin en una *zombi walk*. Hi ha qui camina com un autòmat empanat, sotmès a la sòrdida rutina, amb les pupil·les aïllades en la pantalla d'un mòbil que ha passat a ser l'íntim amic que l'evadeix. D'altres deambulen sense rumb per uns carrers farcits de botigues i supermercats amb preus desmesurats i una violència atroç a cada cantonada. *Nempabé*, que diuen a l'Empordà. Capcots i alacaiguts, un gran nombre d'individus tenen malsons diaris, alteracions en la regla, ansietat i atacs de pànic, o obstacles econòmics greus. Cada pocs dies patim per la mort d'un conegut més o menys proper. Estrès mundial postpandèmia? Canvi climàtic? Crisi econòmica? Desnonaments? Pobresa energètica? Violència masclista? Suïcidis en massa? O tot alhora? La gent viu en un bucle de somnolència, ha perdut la gana i les ganes. El planeta blau s'ha tenyit d'una tristesa col·lectiva que fa que les setmanes volin i l'energia brilli per la seva absència en cossos esgotats i ments en punt mort. Desorientats, provem de subsistir des d'un cansament moral, en un estat invariable de desassossec, incertesa i vulnerabilitat. I la calor, que aquest any s'ha passat de frenada. I els polítics, que no despengen de més alt. I la televisió, que ens tracta com si fóssim una bandada de *sotsnormals*. O espavilem o acabarem al forat abans d'hora.

EDITORIAL

L'Estat torna a defraudar els catalans

El projecte de pressupost general de l'Estat (PGE) presentat ahir pel govern de Pedro Sánchez deixa clar que l'Estat tornarà a defraudar els catalans el 2023, com ho va fer el 2022 i com ho està fent sistemàticament des de fa molt de temps. Els 2.308 milions que l'executiu diu que invertirà a Catalunya l'any que ve (17,2% de la inversió territorialitzable) tornen a quedar lluny per equilibrar el que l'economia catalana aporta al PIB de l'Estat al cap de l'any (19%). A La Moncloa, doncs, no li importa tornar a incomplir el que tenia pactat amb Catalunya, a través de la disposició addicional tercera de l'Estatut. No li importa perpetuar aquesta situació de desequilibri, que acaba empobrint Catalunya i erosionant el

servei que els catalans reben de l'Estat. No li importa ser injust amb el que aporten els ciutadans d'aquest país a l'economia de l'Estat. El menyspreu és tal que tampoc li importa caure en el trilerisme de convertir en inversió del 2023 un deute amb la Generalitat de 200 milions d'euros generat el 2008, i que està obligat a pagar per sentència del Tribunal Suprem des del 2017.

Més enllà de l'anècdota, el que hi ha és el càstig recurrent i injust que reben els catalans del 'seu' Estat. Un càstig que no es limita a l'incompliment i el desequilibri que el govern espanyol ja assumeix explícitament en les seves previsions d'inversió, sinó que creix exponencialment quan

comprovem el nivell d'execució d'aquestes previsions, és a dir, la inversió real que arriba a Catalunya, que també sistemàticament se situa molt per sota del previst en el PGE. En aquest sentit, el nivell d'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya en el període 2015-2018 es va situar en el 65,9%, una pèrdua que també es repeteix any rere any, que no es recupera gairebé mai i que revela la discriminació de Catalunya respecte a d'altres zones de l'Estat, com ara Madrid, que en el mateix període es va beneficiar d'un nivell d'inversió molt per sobre (113,9%) del previst en el PGE. Quan es demana el pla del govern de Sánchez per a la Catalunya que vol un estat propi, la resposta és aquí i és la de sempre.

La foto

Restitució a Montjuïc. Des d'aquesta setmana torna a onejar en el punt més alt de Barcelona la que es coneix com la senyera de Companys, que va ser robada el 24 de juny passat ■ JUANMA RAMOS

La frase del dia

Enrique
Ossorio

VICEPRESIDENT DE LA COMUNITAT DE MADRID

“Les famílies que van perdre un avi en la pandèmia ja ho han superat”

Keep calm

La *ciutat dels vius* és una novel·la de Nicola Lagioia, editada en català per Llibres del Segle, que explica la història real de dos joves benestants que l'any 2016 van torturar i assassinar un altre jove en un apartament de Roma. El fet va crear un gran rebombori. Els criminals provenien del nucli d'una societat benpensant que no podia engolir una acció tan despietada i terrible. I, en segon lloc, el crim va ser del tot gratuït, el Mal en un estat pur, sense buscar beneficis en l'assassinat, sense una causa que el pogués arribar a justificar.

El relat és una aproximació personal de Lagioia que més enllà d'intentar trobar aquelles raons inexistents es concen-

Mor i obscuritat a Roma

Josep M.
Fonalleras

tra en una reflexió íntima que ens podríem fer tots. Per això és tan bona i tan inquietant aquesta *Ciutat dels vius* que n'amaga una de subterrània, com diu el mateix autor, la dels morts. Ho és perquè es planteja la idea que qualsevol de nosaltres podria haver estat un botxí tan mancat de misericòrdia, qualsevol de nosaltres podria haver estat, també, la víctima d'una confabulació de drogues, sexe i decrepitud moral. Tot depèn de la finíssima línia vermella que separa les dues ciutats, que distingeix bondat i malícia. La implicació de Lagioia (com a investigador, com a relator dels fets, amb la voluntat d'entendre o, si més no, d'acotar tot el que va ocórrer aquells dies de març a l'aparta-

ment del carrer Iginò Giordani) converteix *La ciutat dels vius* en un camí de coneixement, al mateix temps que és també el retrat d'una Roma que no és la que coneixem, sinó un espai de podridura i de lletjor, un planeta on les tenebres senyoregen sobre les ruïnes. És del tot captivador (i alhora desconcertant) fer el recorregut habitual del turista sabent que sota les llambordes mil·lenàries o en aquells barris on l'ocre miraculós esdevé color de merda, s'amaga un temps estancat on només hi ha “estultícia, solitud, desesperació”. Ho diu l'autor. I hi afegeix: “És com haver ficat una mà a la llacuna Estígia i sentir-la encara apoderada per l'ombra.” Una mà enfangada de mor i obscuritat.